

са домъкнахъ, и това разбрахъ, си помислихъ азъ, -- и сичко разбрахъ твърде лесно. И наистина, азъ са увѣрихъ, че земята е такава също. Кълбо, каквато е и лебеницата, само че тя е милионъ милионе пѣти по-голъма отъ лебеницата. Ала когато са домислихъ и до тие работи, то пакъ ми стана тѣшко. Ако е земята околчеста и ако тя прилича на лебеница, си помислихъ, то защо тая вода, която са намира на нея, са не излива на пѣкаде? Нема на лебеницата може да се удържи вода? Бляскахъ си главата, чувахъ си челото, а не можахъ да са усѣта, — се не излазя по моего: мозъкътъ ми никакъ не можеше да разбере това чудо. А въ това също време ми дойде и друга бѣда до главата: а защо хората не падатъ отъ земята, или защо оние хора, дѣто сѣ подъ насъ, дѣто живѣятъ отдолу подъ земната лебеница, защо тие са не стърколатъ на пѣкаде? Или пакъ и това: какъ не удари на оние хора вѣжвѣта въ главата, когато тие ходатъ надолу съ главата! И дълго време са азъ мъчихъ дано разбере тие чудеса: недѣли и месѣци преминаха, а азъ нищо не можѣхъ да разгатна, нищо добро не можѣхъ да измисла. Въ това тѣшко време азъ захванахъ да мисла друго: азъ мислѣхъ, че сичкото това не е нищо повече, а само голи лъжи и балнуваниета, че сичко съмъ си измислилъ азъ самъ и че земята не може да бѣде околчеста. Дълго време ми са шемеди главата, шемеди ми са до тогава, дорде ми не свимна на умътъ да отида и да пораспитама за тие работи поцъ Ивана. Може би дѣдо поцъ ще да ми